

[Arne Bjerregaard]

de, for med indkomspolitik prøver vi jo blot på et lavere forbrugsniveau at slå andre ud af markedet. Når kristeligt folkeparti alligevel i mange år er gået ind for indkomspolitik, er det i erkendelsen af, at samarbejdet ikke fuldt ud fungerer i den vestlige verden, og da slet ikke i en krisesituation.

Hvis vi videre ser på lønudviklingen i Danmark, må vi erkende, at den udviklingslinje, vi var inde i op til sidst i 1970'erne, er vendt til det positive, og jeg skal gerne give socialdemokratiet ret i, at udviklingen vendte ved indgrebet i 1979, det viser alle udregninger jo klart. Alle tabeller viser klart dette, og det mener jeg heller ikke regeringen har lagt skjul på i finansredegørelsen. Derfor må jeg selvfølgelig personlig sige, at jeg ikke er beklemmt ved, at jeg i sin tid i 1979 sammen med socialdemokratiet var fortalere for dette indgreb, og jeg tror også, at de fleste herinde i dag vil erkende, at jeg havde ret, da jeg sagde, at hvis vi er med til at ødelægge mulighederne for nu at føre den strammeste indkomspolitik, der nogen sinde er ført, vil vi ødelægge mulighederne for indkomspolitik i fremtiden. Derfor vedkender jeg mig gerne dette brud på linjen i 1979. Havde vi ikke gjort det, havde vi ikke haft dette instrument 10 år frem i tiden, og hvad så? Vi må erkende, at indkomspolitikken i dag og også i den fremtidige politik er et nødvendigt instrument. Vi kan ikke undvære det.

Jeg skal også indrømme, at udviklingen i eksportmarkedets andel vendte fra 1979, det kan vi ikke bortforklare. Det ønsker vi ikke at forklæjne i kristeligt folkeparti, og så må vi sige, at denne udvikling er fortsat med denne regering, og denne udvikling ønsker vi selvfølgelig forstærket, og på visse områder er den forstærket.

Hvad er så i grunden ændret siden indgrebet i 1979? Hvad er forskellen, vil mange spørge. Lad mig nævne blot to klare forskelle.

For det første blev der ikke ført en bevidst kronekurspolitik i 1979 og derefter, hvilket gav et uacceptabelt renteniveau for et kapitalsvagt erhvervsliv.

For det andet kunne man ikke styre den offentlige udgiftspolitik, selv om man prøvede, og derfor virkede 1979-indgrebet ikke efter hensigten, selv om den på væsentlige områder var rigtig. Det var den regerings problem, og problemet forstærkedes selvføl-

gelig af, at man i næsten et år skulle konkurrere med SF og intet fik videreført af den politik, som var begyndt i 1979. Derfor var skiftet sådan set en nødvendighed.

Når jeg siger dette, er det for at pege på, at socialdemokratiet erkendte nødvendighedens politik i 1979, men blev bange for at følge den op. Det viser altså, at socialdemokratiet faktisk er enig i målsætningen. Jeg siger selvfølgelig også dette med tanke på, om det lykkes at få socialdemokratiet ud af socialistisk folkepartis favntag. Erkendt, socialistisk folkeparti tæller prægtige mennesker, men deres politik kan ikke i den givne situation bruges til noget som helst, og det ved socialdemokratiet godt. Ordvekslingen mellem hr. Svend Auken og socialistisk folkeparti her i dag viser klart, at der er himmelvid forskel på socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, og at samarbejdet dér i fremtiden vil være totalt umuligt. Derfor føler vi, at socialdemokratiet i stedet for mere konstruktivt burde vende sig til anden side fremfor i håb om det, de forsøgte sidste år, at søge at skabe et alternativ med socialistisk folkeparti.

I kristeligt folkeparti noterer vi med tilfredshed, at socialdemokratiet er i bevægelse. Vi noterer med tilfredshed, at socialdemokratiet ikke længere ønsker at gøre udenrigspolitikken til en partipolitisk kastebold, og at de på dette område klart har taget afstand til socialistisk folkeparti og VS. Vi noterer dette med tilfredshed ikke blot for udenrigspolitikens skyld, men også, fordi vi hos socialdemokratiet ser tegn på, at partiet begynder at overvinde sine frustrationer over ikke længere at sidde på taburetterne og i stedet erkender sin store historiske forpligtelse til mere at kere sig om landets ve og vel.

Jeg siger såmænd ikke dette for at bejle til socialdemokratiet, men mere af hensyn til det, der ligger forude i dette samfund, for jeg er nødt til at sige, at min opfattelse er, at hvis vi skal fastholde den positive udvikling, som er indledt – og denne positive udvikling tør socialdemokratiet vist ikke benægte er indledt – så kræver det ansvarsfølelse, så kræver det ansvarsforpligtelse, så kræver det medvirken af en sådan bredde, at det ikke blæses omkuld af en negativ økonomisk krusning på den generelle økonomiske opgang. For hvis der ikke er en tilstrækkelig